

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

23. november 1995 *

I sag C-285/93,

angående en anmodning, som Finanzgericht München (Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Dominikanerinnen-Kloster Altenhohenau

mod

Hauptzollamt Rosenheim,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 12, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13) og om fortolkningen og gyldigheden af artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), bl.a. under hensyntagen til fællesskabsrettens almindelige principper,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. Hirsch (refererende dommer), og dommerne G.F. Mancini og F.A. Schockweiler,

generaladvokat: G. Cosmas

justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ulrich Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 30. marts 1995 er afgivet mundtlige indlæg af sagsøgte i hovedsagen ved Zollamtsrat Adolf Mair, Oberfinanzdirektion München, som befuldmægtiget, og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. juni 1995,

afsagt følgende

Dom

¹ Ved kendelse af 6. april 1993 indgået til Domstolen den 17. maj 1993 har Finanzgericht München i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 12, litra h), i Rådets forordning (EØF)

nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13) og om fortolkningen og gyldigheden af artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 132, s. 11), bl.a. under hensyntagen til fællesskabsrettens almindelige principper.

- 2 Spørgsmålene er rejst under en sag, som et kloster, Dominikanerinnen-Kloster Altenhohenau, har anlagt mod Hauptzollamt Rosenheim vedrørende tildeling af en referencemængde til direkte salg af mælk, som er fremstillet i en klosteret tilhørende landbrugsbedrift, og som tidligere var bestemt til levering til eleverne i den grundskole og den kostskole, som klosteret drev.
- 3 Efter indførelsen af ordningen med tillægsafgift på mælk ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10), for hvilken der er fastsat almindelige gennemførelsesbestemmelser ved forordning nr. 857/84, blev sagsøgeren i hovedsagen tildelt en referencemængde til levering af mælk på 68 262 liter, hvilket i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 857/84 svarede til det direkte salg i kalenderåret 1981 forhøjet med 1%.
- 4 Ud over disse mængder blev der fra klosterets landbrugsbedrift hvert år indtil lukningen af skolen og kostskolen ved afslutningen af skoleåret 1991/1992 leveret mellem 22 000 og 26 000 liter mælk til de ca. 120-135 elever og alumner og i mindre omfang til klosterets ansatte. Prisen for den mælk, der blev leveret til alumnerne, var indbefattet i betalingen for ophold på kostskolen.

- 5 Efter lukningen af skolen og kostskolen har klosteret for sikre, at det fortsat kan bestå i kraft af afkastet fra landbrugsbedriften, som er blevet hovedindtægtskilden, udvidet bedriften ved køb af jord i 1989 og opførelse af yderligere avlsbygninger, som stod færdige i 1991. I forbindelse med denne omstrukturering anmodede klosteret den 2. december 1991 sagsøgte om at få tildelt en referencemængde til direkte salg af mælk på grundlag af de mængder mælk, som var leveret til kostskolen i 1981. Ved afgørelse af 16. januar 1992 afslog sagsøgte anmodningen med den begrundelse, at den ikke var indgivet inden udløbet af den i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 fastsatte frist.
- 6 Klosteret anlagde herefter sag mod Hauptzollamt ved Finanzgericht München og har i det væsentlige gjort gældende, at tildelingen af en referencemængde til direkte salg er af vital betydning for klosterets fortsatte eksistens.
- 7 Finanzgericht fandt, at sagens afgørelse afhænger af fortolkningen og gyldigheden af de omhandlede fællesskabsbestemmelser, og besluttede derfor at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 12, litra h) (direkte salg), i forordning (EØF) nr. 857/84 fortolkes således, at den også omfatter en landbrugsbedrifts mælkeleverancer til en kostskole, der har samme indehaver som landbrugsbedriften, når mælken leveres til alumnerne mod vederlag?

I bekræftende fald:

- 2) Er artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 gyldig i det omfang, fristen for registrering af en referencemængde til direkte salg fastsættes til året 1984, og der ikke tages hensyn til driftsbetingede ændringer af markedsføringsbehovet?

3) Kan en mælkeproducent, for hvem den i artikel 4, stk. 1, nævnte frist er udløbet, alligevel i kraft af princippet om, at der i visse tilfælde kan ses bort fra fristoverskridelser ('Wiedereinsetzung in den vorigen Stand'), eller andre almindelige fællesskabsretlige principper få tildelt en referencemængde til direkte salg, når det tages i betragtning, at en rettidig indgivet anmodning i henhold til myndighedernes praksis ville være blevet afslået?»

8 Finanzgericht har for det første anført, at selv om salget af mælk til eleverne ikke kan anses for et direkte salg, er betingelserne i artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84 alligevel opfyldt, idet det ikke i relation til artikel 12 gør nogen forskel, om mælken sælges direkte eller kun indirekte via betalingen for ophold på kostskolen. Retten tager dermed afstand fra sagsøgtens opfattelse, hvorefter der i dette tilfælde er tale om »egetforbrug«, således at sagsøgeren ikke med hensyn disse mængder kan anses for landbrugsbedrift i den betydning, dette udtryk anvendes i forordningen.

9 Herudover har Finanzgericht fastslået, at da den i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 fastsatte frist var udløbet, skulle klosterets anmodning afslås. Da bestemmelsen imidlertid ikke åbner mulighed for en undtagelse efter fristens udløb, og der således ikke kan tages hensyn klosterets ændrede forhold, er Finanzgericht i tvivl om, hvorvidt bestemmelsen er gyldig.

10 Endelig er Finanzgericht, selv for det tilfælde, at artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 anses for gyldig, i tvivl om, hvorvidt det var berettiget at afslå klosterets anmodning. Selv om anmodningen var blevet indgivet inden for fristen, ville den være blevet afslået af sagsøgte i hovedsagen, idet der var tale om egetforbrug og ikke direkte salg. Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at princippet om, at der i visse tilfælde kan ses bort fra fristoverskridelser («Wiedereinsetzung in den vorigen Stand»), der også gælder efter fællesskabsretten, må finde anvendelse, således at der gives klosteret medhold.

Det første spørgsmål

- 11 Det første spørgsmål går således ud på, om artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84 skal fortolkes på den måde, at levering af mælk, som foretages af en landbrugsbedrift til en skoles elever og alumner mod indirekte betaling af mælkens pris, der er indeholdt i prisen for ophold på kostskolen, skal anses for direkte salg efter denne bestemmelse eller egetforbrug, når landbrugsbedriften, skolen og kostskolen ledes af samme institution.
- 12 Opmærksomheden må her ikke alene rettes mod artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84, men også artikel 12, litra c).

I artikel 12, litra c) og h), i forordning nr. 857/84 bestemmes:

»I denne forordning forstås ved

...

c) producent: landmand, fysisk eller juridisk person eller sammenslutning af fysiske eller juridiske personer, hvis bedrift ligger på Fællesskabets geografiske område, og

— som sælger mælk eller andre mejeriprodukter direkte til forbrugeren,

— og/eller som leverer til opkøberen;

...

h) mælk eller mælkeækvivalent, der sælges direkte til forbrug: mælk eller mejeriprodukter omsat til mælkeækvivalent, der sælges uden mellemkomst af en virksomhed, der behandler eller forarbejder mælk.«

- 13 Det fremgår af ordlyden af artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84 sammenholdt med artikel 12, litra c), at der er tale om direkte salg til forbrug, når mælk af producenten sælges direkte til tredjemand uden mellemkomst af en virksomhed, der behandler eller forarbejder mælken. Det er således alene en forudsætning for, at der efter artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84 er tale om salg direkte til forbrug, at mælken af producenten mod vederlag overdrages til tredjemand, og betalingsmåden er uden betydning.
- 14 Der er derfor ikke i reglerne om tillægsafgift på mælk grundlag for den opfattelse om egetforbrug, som sagsøgte i hovedsagen har givet udtryk for, og hvorefter klosteret ikke kan anses for producent efter artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84. Hvis man ved egetforbrug forstår det forhold, at mælk afhændes på stedet, bemærkes, at denne betingelse ikke findes i artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84. Hvis begrebet egetforbrug indebærer, at man forbruger egne produkter, er det tilstrækkeligt at fastslå, at den af eleverne konsumerede mælk ikke er fremstillet af dem, men af den landbrugsbedrift, der tilhører sagsøgeren.
- 15 Denne fortolkning af begrebet direkte salg i artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84 underbygges af de mål, der forfølges med reglerne om tillægsafgift. Ifølge fast retspraksis er formålet med denne ordning at genoprette ligevægten mellem udbud og efterspørgsel i mejerisektoren, der er præget af strukturelle over-

skud, ved hjælp af en begrænsning af mælkeproduktionen (jf. bl.a. dom af 17.5.1988, sag 84/87, Erpelding, Sml. s. 2647, præmis 26). Dette mål kan kun nås, hvis der tages hensyn til alle de mængder, som produceres, og som på den ene eller anden måde kommer i omsætning og dermed påvirker udbud og efterspørgsel.

- 16 Det første spørgsmål skal herefter besvares med, at artikel 12, litra h), i forordning nr. 857/84 skal fortolkes således, at levering af mælk, som foretages af en landbrugsbedrift til en skoles elever og alumner mod indirekte betaling af mælkens pris, der er indeholdt i prisen for ophold på kostskolen, skal anses for direkte salg efter denne bestemmelse, selv når landbrugsbedriften, skolen og kostskolen ledes af samme institution.

Det andet spørgsmål

- 17 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 indeholder elementer, der kan påvirke dens gyldighed, idet der i henhold til bestemmelsen ikke efter udløbet af fristen for registrering med henblik på tildeling af en referencemængde til direkte salg kan tages hensyn til efterfølgende driftsbetingede ændringer i producentens økonomiske forhold.
- 18 Den forelæggende ret er gået ud fra, at de omhandlede fællesskabsbestemmelser ikke længere åbner mulighed for, at en producent kan få tildelt en referencemængde på grundlag af direkte salg af mælk i referenceåret, da fristen i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 er udløbet.
- 19 Det fremgår ganske rigtigt af de omhandlede bestemmelser, at en mælkeproducent kun kan tildeles en individuel referencemængde i henhold til artikel 6, stk. 1,

i forordning nr. 857/84, såfremt han i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1371/84 inden for den fastsatte frist har indsendt en anmodning om registrering ledsaget af en oversigt over arten og omfanget af salget. Selv om medlemsstaterne har et vist skøn med hensyn til at fastsætte fristen for indsendelse af anmodningen, skal en anmodning afslås, hvis den indgives efter den frist, som er fastsat i artikel 4, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1371/84, dvs. den 1. september 1984, og som — i forhold til den anmodning, sagsøgeren indgav den 2. december 1991 — ved artikel 5, stk. 1, andet afsnit, i Kommissionens forordning nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 139, s. 12), hvorved forordning nr. 1371/84 blev ophævet, er forlænget til den 31. december 1984. Det er således udelukket at tildele en referencemængde til direkte salg, også selv om det efterfølgende viser sig, at producenten har et økonomisk behov for tildeling af en referencemængde, som han kunne have ansøgt om før den omhandlede frists udløb.

- 20 At der ikke efter udløbet af fristen i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 kan tildeles en referencemængde, underbygges i øvrigt af formålet med ordningen. Kravet om, at anmodningen skal indgives inden for den fastsatte frist, skal sikre, at der med hensyn til den samlede mængde, der i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 857/84 og bilaget hertil er tildelt den enkelte medlemsstat, sikres en rationel og effektiv forvaltning af ordningen, således at man i rette tid har et overblik over de behov, der er for tildeling af referencemængder, og kan vurdere, om der i henhold til artikel 4, stk. 4, litra a), i forordning nr. 1371/84 må foretages en justering for at overholde den samlede mængde. Med hensyn til den enkelte producent gør betingelsen det muligt for den kompetente myndighed at fastsætte den nøjagtige referencemængde, der tilkommer producenten på grundlag af vedkommendes direkte salg i referenceåret.

- 21 Denne fortolkning af de omhandlede bestemmelser er i overensstemmelse med de krav, der følger af fællesskabsrettens almindelige principper, navnlig proportionalitetsprincippet.

- 22 Hvad nærmere angår sidstnævnte princip bemærkes, at ordningen med en anmodning om registrering er rimelig og af Kommissionen kunne anses for nødvendig for at nå de i præmis 20 beskrevne lovlige mål, nemlig at få et overblik over det samlede behov for referencemængder til direkte salg og at sikre, at denne mængde blev overholdt ved hjælp af den i artikel 4, stk. 4, litra a), i forordning nr. 1371/84 omhandlede ordning med en ensartet procentsats.
- 23 Endvidere bemærkes, at en efterfølgende ændring af referencemængden efter fristens udløb ville kunne være i strid med hensynet til de producenter, som havde anmodet om referencemængder inden for den fastsatte frist. Medlemsstaten kunne således for at overholde den samlede referencemængde se sig nødsaget til med tilbagevirkende gyldighed at nedsætte de allerede tildelte referencemængder.
- 24 Det må herefter fastslås, at artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 ikke indeholder elementer, der kan påvirke dens gyldighed, idet der i henhold til bestemmelsen ikke efter udløbet af fristen for registrering med henblik på tildeling af en referencemængde til direkte salg kan tages hensyn til efterfølgende driftsbetingede ændringer i producentens økonomiske forhold.

Det tredje spørgsmål

- 25 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 skal fortolkes således, at en producent, som ikke har overholdt den i bestemmelsen fastsatte frist, kan tildeles en referencemængde efter fristens udløb i henhold til princippet om, at der i visse tilfælde kan ses bort fra fristoverskridelser («Wiedereinsetzung in den vorigen Stand»), når en rettidig indgivet anmodning på grund af en urigtig administrativ praksis under alle omstændigheder ville være blevet afslået.

- 26 Det bemærkes for det første, at Domstolen i dom af 27. maj 1993 (sag C-290/91, Peter, Sml. I, s. 2981, præmis 8) har fastslået, at »i overensstemmelse med de almindelige principper, som ligger til grund for Fællesskabet, og som finder anvendelse på forbindelserne mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, påhviler det i henhold til EØF-traktatens artikel 5 medlemsstaterne at sikre gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne på deres område. For så vidt som fællesskabsretten, herunder dens almindelige principper, ikke indeholder fælles forskrifter herom, følger de nationale myndigheder i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne de formelle og materielle bestemmelser i deres nationale ret, hvorved det imidlertid forudsættes, at disse bestemmelser skal være forenelige med kravet om en ensartet anvendelse af fællesskabsretten, hvilket er nødvendigt for at undgå forskelsbehandling af de erhvervsdrivende. Endvidere må de bestemmelser, der gælder i henhold til national ret, ikke i praksis umuliggøre gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne (jf. i denne retning dom af 21.9.1983, forenede sager 205/82-215/82, Deutsches Milchkontor, Sml. s. 2633, præmis 17 og 19)«.
- 27 I overensstemmelse med, hvad der følger af denne dom, må det fastslås, at begrebet undskyldelig vildfarelse findes i fællesskabsretten, og med støtte heri kan der under visse omstændigheder ses bort fra en fristoverskridelse, når denne er undskyldelig (jf. senest Rettens dom af 15.3.1995, sag T-514/93, Cobrefac m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 621, præmis 40, og Domstolens dom af 15.12.1994, sag C-195/91 P, Bayer, Sml. I, s. 5619, præmis 26). Begrebet omfatter usædvanlige omstændigheder, navnlig tilfælde, hvor den pågældende institution har udvist en adfærd, der enten i sig selv eller i afgørende omfang må antages at kunne fremkalde en vildfarelse hos en borger. Denne regel er imidlertid kun blevet anvendt inden for de områder af fællesskabsretten — bl.a. personale- og konkurrenceområderne — hvor gennemførelsen af fællesskabsbestemmelserne alene påhviler Fællesskabets institutioner.
- 28 Gennemførelsen af bestemmelserne om mælkekvoter henhører imidlertid under de nationale myndigheder. Fællesskabsretten indeholder derfor ikke med henblik på gennemførelsen heraf specifikke bestemmelser om manglende overholdelse som følge af en undskyldelig vildfarelse. Ved artikel 4, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1371/84 og artikel 5, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1546/88 bemyndiges medlemsstaterne til at fastsætte de respektive datoer, men det pålægges dem

samtidig at overholde en frist, som ikke må overskrides. Det påhviler derfor de nationale myndigheder i henhold til deres egne regler at tage stilling til spørgsmål vedrørende manglende overholdelse af fristen for anmodning om registrering.

- 29 Det fremgår dog af den nævnte dom i Peter-sagen, at anvendelsen af princippet om, at der i visse tilfælde kan ses bort fra fristoverskridelser, er undergivet to betingelser for at begrænse forskellene mellem medlemsstaternes nationale lovgivninger ved anvendelsen af fællesskabsbestemmelserne og dermed sikre afgiftsordningens ensartede gennemførelse. En af betingelserne går ud på, at anvendelsen af princippet ikke må vanskeliggøre opfyldelsen af målene med den mælkekvoteordning, der er indført ved forordning nr. 856/84.
- 30 Den forelæggende ret må derfor med udgangspunkt i de mål, som er nævnt i præmis 15, vurdere omstændighederne i hovedsagen. Det bemærkes i denne forbindelse bl.a., at det synes at være den kompetente myndigheds praksis, der har gjort, at producenten ikke inden for den fastsatte frist har indgivet en anmodning om registrering i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84. Selv om producenten ikke havde en mælkekvote, fortsatte vedkommende imidlertid efter indførelsen af kvoteordningen og indtil fremsendelsen af den for sent indgivne anmodning om registrering, som ligger til grund for hovedsagen, med at sælge mælk til eleverne og at opnå et udbytte herefter, uden at den kompetente myndighed greb ind. Producenten har således handlet, som om der var tale om en lovlig situation.
- 31 Det tredje præjudicielle spørgsmål skal herefter besvares med, at artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 skal fortolkes således, at en producent, som ikke har overholdt den i bestemmelsen fastsatte frist, kan tildeles en referencemængde i henhold til princippet om, at der i visse tilfælde kan ses bort fra fristoverskridelser (»Wiedereinsetzung in den vorigen Stand«), i overensstemmelse med nationale bestemmelser herom, men en sådan national bestemmelse må ikke anvendes anderledes end ved manglende overholdelse af nationale frister, eller således at opfyldelsen af målene med mælkekvoteordningen vanskeliggøres.

Sagens omkostninger

- 32 De udgifter, der er afholdt af Hauptzollamt Rosenheim og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Finanzgericht München ved kendelse af 6. april 1993, for ret:

- 1) Artikel 12, litra h), i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter skal fortolkes således, at levering af mælk, som foretages af en landbrugsbedrift til en skoles elever og alumner mod indirekte betaling af mælkens pris, der er indeholdt i prisen for ophold på kostskolen, skal anses for direkte salg efter denne bestemmelse, selv når landbrugsbedriften, skolen og kostskolen ledes af samme institution.
- 2) Artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68, indeholder ikke elementer, der kan påvirke dens gyldighed, idet der i henhold til bestemmelsen

ikke efter udløbet af fristen for registrering med henblik på tildeling af en referencemængde til direkte salg kan tages hensyn til efterfølgende driftsbe-
tingede ændringer i producentens økonomiske forhold.

- 3) Artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1371/84 skal fortolkes således, at en produ-
cent, som ikke har overholdt den i bestemmelsen fastsatte frist, kan tildeles
en referencemængde i henhold til princippet om, at der i visse tilfælde kan ses
bort fra fristoverskridelser («Wiedereinsetzung in den vorigen Stand»), i
overensstemmelse med nationale bestemmelser herom, men en sådan natio-
nal bestemmelse må ikke anvendes anderledes end ved manglende overhol-
delse af nationale frister, eller således at opfyldelsen af målene med mælke-
kvoteordningen vanskeliggøres.

Hirsch

Mancini

Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. november 1995.

R. Grass

G. Hirsch

Justitssekretær

Formand for Anden Afdeling